

АГАТА КРИСТИ СМЪРТ НА НИЛ

Превод от английски: Ангелина Василева, 1995

chitanka.info

Лейди Грейл нервничеше. От момента, в който се качи на борда на „С. С. Фаюм“ се оплакваше от всичко. Не харесваше каютата си. Можела да понесе утринното слънце, но не и следобедното. Памела Грейл, племенницата ѝ, услужливо ѝ отстъпи своята каюта, която беше на противоположната страна. Госпожа Грейл я прие мърморейки.

Сопна се на мис Макнотън, медицинската ѝ сестра, че ѝ подаде не онзи шал, който трябваше и че бе прибрала в багажа малката възглавничка, вместо да я носи със себе си. Сопна се на съпруга си, сър Джордж, че ѝ е купил не онази огърлица, която трябва. Тя искала да бъде от лапис лазули, а не от червен халцедон. Джордж бил истински глупак!

Сър Джордж извинително каза:

— Съжалявам, скъпа моя, съжалявам. Ще отида и ще я сменя. Имаме достатъчно време.

Не се държеше лошо единствено с Базил Уест, личния секретар на съпруга ѝ, защото никой никога не се сопваше на този човек. Усмивката му ви обезоръжаваше още преди да сте започнали.

Но най-силния ѝ гняв се изля върху стюарда — внушителна и пищно облечена особа, която обаче от нищо не можеше да бъде разтревожена.

Когато лейди Грейл зърна непознатия, седнал в плетения стол, и разбра, че той също пътува на кораба, яростта ѝ заля като порой стюарда.

— В кантората ми казаха съвсем ясно, че ще бъдем единствените пътници. Било краят на сезона и никой друг не желаел да пътува!

— Точно така, госпожо — рече спокойно Мохамед. — Само вие със семейството и един господин.

— Но те ме увериха, че ще бъдем единствените пътници.

— Точно така, госпожо.

— Съвсем не е точно така! Излъгаха ме! Какво прави този човек тук?

— Той дойде по-късно, госпожо. Вече бяхте взели билетите си. Той реши да пътува едва тази сутрин.

— Това е абсолютна измама!

— Всичко е наред, госпожо. Господинът е много тих и много добър.

— Ти си глупак! Нищо не разбираш! Мис Макнотън, къде сте? А, ето ви! Нееднократно съм ви молила да стоите близо до мен! Може да ми прилошее. Помогнете ми да отида в каютата си и ми дайте аспирин, и не позволявайте на Мохамед да се доближава до мен. Иде ми да закрепя от неговото „точно така, госпожо“.

Мис Макнотън подаде ръката си, без да отрони дума.

Беше висока и хубава жена на около тридесет и пет години, която излъчваше спокойствие. Заведе лейди Грейл в каютата и я настани удобно, като я подпря отвсякъде с възглавници, даде ѝ аспирин и доизслуша пороя от оплакванията.

Лейди Грейл беше на четирийсет и осем години. От шестнайсетгодишна единствения ѝ проблем бе, че има твърде много пари. Преди десет години се бе омъжила за обеднелия барон, сър Джордж Грейл.

Беше едра жена и чертите на лицето ѝ не бяха грозни, но бръчките и постоянното ѝ раздражение го правеха неприятно. Разточителният грим, който слагаше, само подчертаваше стореното от времето и характера ѝ. Косата ѝ беше първо платинено руса, сетне червена, а сега изглеждаше просто изтощена. Дрехите ѝ бяха натруфени и носеше прекалено много бижута.

— Кажете на сър Джордж — нареди тя, докато мис Макнотън мълчаливо чакаше с безизразно лице, — че трябва да махне този мъж от кораба! Аз искам да пътувам в строго интимен кръг. Всичко, което преживях напоследък... — тя затвори очи.

— Да, лейди Грейл — каза мис Макнотън и излезе.

Пътникът, който се бе качил в последната минута и бодеше очите на дамата, продължаваше да седи на стола на палубата. Беше с гръб към Луксор и се взираше през Нил към далечните златисти хълмове, блестящи над тъмната зелена ивица покрай реката.

Мис Макнотън му хвърли бърз преценяващ поглед, когато мина покрай него.

Намери сър Джордж в салона. Той държеше в ръка една огърлица и я разглеждаше с недоверие.

— Кажете ми, мис Макнотън, мислите ли, че тези камъни са подходящи?

Мис Макнотън хвърли бърз поглед към лаписа.

— Наистина са много хубави — отвърна тя.

— И мислите, че лейди Грейл ще бъде доволна да...

— О, не! Не бих казала подобно нещо, сър Джордж. Виждате ли, на нея нищо не би й доставило удоволствие. Това е истината. Между другото, тя ме изпрати при вас с поръчение. Искане да се отървете от пасажера.

Брадата на сър Джордж увисна.

— Как бих могъл да го направя? Какво да кажа на човека?

— Разбира се, че не можете да го направите. — Гласът на Елзи Макнотън беше бодър и учтив. — Ще й обясните, че нищо не може да се направи. И това ще бъде достатъчно — добави окуражително тя.

— Смятате ли, че ще е достатъчно? — Лицето му излъчваше комична трогателност.

Гласът на Елзи Макнотън прозвуча отново учтиво, когато тя каза:

— Не бива да взимате тези неща присърце, сър Джордж. Както знаете, тя има проблеми със здравето. Не вземайте думите й на сериозно.

— Наистина ли мислите, че тя е зле, сестра?

По лицето на сестрата премина сянка. Този път в гласа й прозвуча странна нотка.

— Да, аз... не ми харесва състоянието й. Но моля, не се тревожете, сър Джордж, не бива! Наистина не бива! — Тя му се усмихна приятелски и отмина.

В салона влезе Памела. Изглеждаше много апатична и студена в бялото си облекло.

— Здравсти, Нанкс!

— Здравсти, Пам, миличка.

— Какво държиш в ръката си? О, чудесни са!

— Толкова се радвам, че ти харесват. Мислиш ли, че леля ти ще бъде на същото мнение?

— Тя е неспособна да хареса каквото й да било. Не разбирам, защо си се оженил за тази жена?

Сър Джордж замълча. В главата му изникнаха спомени от низ неуспешни залагания на конни състезания, притискащи кредитори и една красива, но властна жена.

— Бедничкият! — съжали го Памела. — Предполагам, че е трябвало да го направиш. Но тя превърна живота и на двама ни в ад, нали?

— Откакто се разболя... — започна сър Джордж, но Памела го прекъсна:

— Тя не е болна! Не е болна истински. Винаги прави онова, което иска. Докато ти беше в Асуан, тя си живееше весело катода щурче. Мога да се обзаложа, че мис Макнотън знае, че тя се преструва.

— Не знам какво щяхме да правим без мис Макнотън — рече сър Джордж.

— Способна е — призна Памела. — Макар, че не си падам толкова по нея, колкото ти, Нанкс. О, разбира се, че си падаш. Недей да спориш с мен! Намираш я за чудесна. И в известен смисъл тя наистина е такава. Но е като черна кутия. Никога не знам какво мисли. Все пак успява да се справи чудесно със старата лисица.

— Виж какво, Пам, не можеш да говориш за леля си по този начин. Като оставим всичко друго настрана, тя се отнася много добре с теб.

— Да, плаща всичките ни сметки, нали? И въпреки това животът с нея е ад.

Сър Джордж премина на по-малко болезнена тема.

— Какво да правим с човека, който се качи на кораба? Леля ти иска да пътува сама.

— Е, това не може да стане — рече хладно Памела. — Този мъж е доста представителен. Казва се Паркър Пайн. Прилича ми на служител в държавния архив, ако изобщо има такава служби. Странно, струва ми се, че съм чувала името му. Базил. — Секретарят току-що се бе появил в салона. — Къде съм срещала името Паркър Пайн?

— На първата страница на вестник „Таймс“ колоната за лични обяви — отвърна незабавно младият мъж. — „Щастлив ли сте? Ако не сте, обърнете се към господин Паркър Пайн.“

— Виж ти! Страшно забавно! Можем да му разкажем всичките си проблеми, докато пътуваме към Кайро.

— Аз нямам такива — каза простичко Базил Уест. — Сега ще се спуснем по златния Нил и ще разгледаме храмовете — заедно. — Той бързо погледна към сър Джордж, който беше взел някакъв вестник.

Последната дума беше произнесена тихо като дихание, но Памела я разбра. Очите ѝ се срещнаха с тези на Базил.

— Прав сте, Базил — каза закачливо тя. — Хубаво е да се живее.

Сър Джордж стана и излезе. Лицето на Памела помръкна.

— Какво има, любима?

— Отвратителната жена, която ми се пада леля, защото чичо ми се ожени за нея...

— Не се тревожи — прекъсна я бързо Базил. — Какво значение има, какво си мисли тя? Недей да й противоречиш. Както виждаш — засмя се той, — това е добро прикритие.

Господин Паркър Пайн влезе в салона с доброжелателна усмивка на лицето си. След него се появи колоритната фигура на Мохамед, готов да издекламира речта си.

— Дами, господа, сега ние тръгва. След няколко минути минем покрай храмовете на Карнак отдясно. Сега разкажа вас една история за малко момче отишло да купи печено агнешко за татко си...

Господин Паркър Пайн избърса челото си. Току-що се бе завърнал от посещение в храма на Дендера. Язденето на магаре се оказа упражнение, неподходящо за човек с неговата фигура. Точно се готвеше да махне яката си, когато една бележка, подпряна на тоалетката, привлече вниманието му. Той я отвори и прочете следното:

Драги господине,

Ще ви бъда задължена, ако не посетите храма на Абидос, а останете на кораба, за да мога да се консултирам с вас.

Искрено ваша,

Ариадни Грейл

Върху широкото открито лице на господин Паркър Пайн се появи усмивка. Той взе лист хартия, махна капачката на автоматичната си писалка и написа:

Уважаема лейди Грейл,

Съжалявам, че ще ви разочаровам, но в момента съм във ваканция и не извършвам професионални услуги.

Подписа се и изпрати писмото по стюарда. Току-що бе приключил със смяната на тоалета си, когато му донесоха нова бележка.

Драги господин Паркър Пайн,
Разбирам, че сте във ваканция, но съм готова да платя такса от сто лири за една консултация.
Искрено ваша,

Ариадни Грейл

Господин Паркър Пайн вдигна учудено вежди. Замислено потупа зъбите си с автоматичната писалка. Искаше да видя Абидос, но сто лири си бяха сто лири. Египет се бе оказал много по-скъп, отколкото бе предполагал. Той седна и написа:

Уважаема лейди Грейл,
Няма да посетя храма на Абидос.
Искрено ваш,

Дж. Паркър Пайн

Отказът на господин Паркър Пайн да отиде на екскурзията стана причина Мохамед много да се разстрои.

— Това много хубаво храм. Всички мои господин искат види храм. Аз взема за вас носилка. Аз дам вас носилка и моряци носят вас.

Господин Паркър Пайн отказа изкушителните предложения.

Другите тръгнаха.

Господин Паркър Пайн зачака на палубата. Не след дълго вратата на каютата на лейди Грейл се отвори и дамата се появи.

— Какъв горещ следобед — отбеляза учтиво тя. — Виждам, сте останали на кораба, господин Пайн. Много разумно от ваша страна. Искате ли да прием заедно чай в салона?

Господин Паркър Пайн послушно стана и я последва. Не можеше да се отрече, че беше любопитен.

Изглеждаше така сякаш госпожа Грейл изпитваше известно затруднение да пристъпи към въпроса. Скачаше от една тема на друга. Но накрая с променен глас заговори:

— Господин Пайн, онова, което възнамерявам да ви кажа, е тайна. Разбирате го, нали?

— Естествено.

Тя направи пауза и си пое дълбоко въздух. Господин Паркър Пайн чакаше.

— Искам да узная дали моят съпруг ме трови.

Каквото и да беше очаквал господин Паркър Пайн, то беше много по-различно от онова, което чу и открито изрази удивлението си.

— Отправихте много сериозно обвинение, лейди Грейл.

— Е, не съм вчерашна нито пък съм глупачка. От известно време имам подозрения. Когато Джордж замине някъде, аз се чувствам по-добре. Храната не ми действа зле и изобщо се чувствам друг човек. Трябва да има някаква причина.

— Твърдението ви е много страшно, лейди Грейл. Трябва да имате предвид, че не съм детектив. Аз съм, ако можем да го наречем така специалист по сърдечните въпроси.

— Да не мислите, че не го осъзнавам? — прекъсна го тя. — Не търся полицаи. Благодаря, мога да се грижа сама за себе си. Просто искам да *разбера*. Не съм подла жена господин Пайн. Отнасям се честно към онези, които се отнасят честно към мен. Сделката си е сделка. Изпълних задълженията си по нея. Изплатих дълговете на съпруга ми и не съм престанала да му давам пари.

Господин Паркър Пайн почувства съжаление към сър Джордж.

— Що се отнася до момичето, тя има дрехи, компания и всичко, което пожелае. Единственото, което искам от нея е най-обикновена благодарност.

— Благодарността не е нещо, което може да се получи по заявка, лейди Грейл.

— Глупости! — отсече дамата и продължи: — Казах ви, за това става въпрос! Открийте истината! Щом веднъж я науча...

Той я погледна с любопитство.

— Щом веднъж научите истината какво ще направите, лейди Грейл?

— Това си е моя работа! — Тя стисна силно устни.

Господин Паркър Пайн се подвоуми за момент, после каза:

— Моля да ме извините, лейди Грейл, но останах с впечатлението, че не сте напълно откровена с мен.

— Глупости! Казах ви съвсем точно какво желая да откриете.

— Да, но не и *защо*.

Очите им се срещнаха. Тя не издържа и първа отмести поглед.

— Мисля, че причината се вижда от само себе си — отсече тя.

— Не, защото не съм на ясно по един въпрос.

— И какъв е той?

— Какво искате да се окаже подозрението ви — вярно или невярно?

— Наистина прекалявате, господин Пайн! — Дамата стана трепереца от възмущение.

Господин Паркър Пайн леко кимна с глава.

— Да, но както разбирате, това не дава отговор на въпроса ми.

— Уф! — тръсна глава дамата. Думите явно не ѝ стигаха да изрази гнева си. После излезе от залата.

Господин Паркър Пайн остана сам и се замисли. Беше толкова дълбоко погълнат от мислите си, че видимо се стресна, когато някой влезе и седна срещу него. Беше мис Макнотън.

— Върнахте се много бързо — промърмори той.

— Другите са още из храмовете. Казах, че ме боли главата и си тръгнах. — Тя изчака малко и попита: — Къде е лейди Грейл!

— Предполагам, че си почива в каютата.

— О, тогава всичко е наред. Не искам да разбере, че съм тук.

— В такъв случай не сте се върнали заради нея?

— Не. Дойдох да се видя с вас — поклати глава мис Макнотън.

Господин Паркър Пайн я погледна учудено. Медицинската сестра правеше впечатление на жена, напълно способна да се справя сама с проблемите си, без да търси помощ. Явно бе сгрешил.

— Наблюдавам Ви, откакто се качихме на кораба. Мисля, сте човек с богат опит и правилна преценка за всичко. Много ми е необходим съветът ви.

— И все пак, мис Макнотън, моля да ме извините, но не приличате на човек, който търси съвет от другите. Бих казал, че сте от хората, които разчитат на себе си.

— Обикновено, да. Но съм в много особено положение. — Тя се подвоуми за момент, сетне продължи: — Обикновено не говоря за пациентите си. Но този път мисля, че е необходимо. Господин Пайн, когато напуснахме Англия с лейди Грейл, за мен тя беше съвсем ясен случай. На обикновен език това означава, че на нея ѝ нямаше нищо. Разбира се, не е съвсем вярно. Много го свободно време и пари наистина създават предпоставки за определени патологични състояния. Ако лейди Грейл трябваше да търка подове всеки ден и да се грижи за пет-шест дечица, щеше да бъде абсолютно здрава и много по-щастлива. — Господин Паркър Пайн кимна. — Като болнична сестра съм виждала много подобни случаи на нервни заболявания. На лейди Грейл ѝ харесва да има разклатено здраве. Моята задача беше да не подценявам страданията ѝ, да бъда колкото е възможно по-тактична и да се наслаждавам на пътуването, доколкото мога.

— Много разумно — съгласи се господин Паркър Пайн.

— Но господин Пайн, нещата вече не са същите. Страданието, от което се оплаква сега лейди Грейл, е истинско, а не въображаемо.

— Искате да кажете?

— Имам основание да подозирам, че някой трови лейди Грейл.

— От кога го подозирате?

— От последните три седмици.

— Подозирате ли... определена личност?

Тя сведе поглед. За пръв път в гласа ѝ липсваше искреност, когато каза:

— Не.

— Ще го кажа вместо вас, мис Макнотън. Вие наистина подозирате една определена личност и това е сър Джордж Грейл.

— О, не, не! Не мога да допусна, че е способен на подобно нещо! Той е толкова чувствителен, прилича на дете. Не би могъл да действа като хладнокръвен убиец. — В гласа ѝ се долови болезнена нотка.

— Но въпреки това сте забелязали, че винаги, когато сър Джордж отсъства, съпругата му се чувства по-добре и периодите на нейното заболяване съответстват на неговите завръщания. — Тя не отговори. — Каква отрова смятате, че се използва? Арсеник?

— Нещо от този род. Арсеник или антимонон.

— А какви стъпки сте предприели?

— Правя всичко, което е по силите ми, за да наглеждам какво яде и пие лейди Грейл.

Господин Паркър Пайн кимна.

— Мислите ли, че самата лейди Грейл има някакви подозрения?
— запита той сякаш между другото.

— О, не! Сигурна съм, че няма.

— Тук грешите — каза господин Паркър Пайн. — Лейди Грейл *подозира*. — Мис Макнотън се стъписа. — Лейди Грейл умее да пази тайна и то много по-добре, отколкото допускате — продължи той. — Тя много добре знае как да защитава интереса си.

— Това много ме учудва — каза бавно медицинската сестра.

— Бих искал да ви попитам нещо, мис Макнотън. Мислите ли, че лейди Грейл ви харесва?

— Никога не съм мислила по този въпрос.

Разговорът им бе прекъснат. Мохамед влезе в салона са усмихнато лице и развети одежди.

— Госпожа, тя чула ти върнал се. Тя пита за теб. Тя казва защо не ходи при нея?!

Елзи Макнотън стана бързо. Господин Паркър Пайн също се изправи и попита:

— Удобно ли Ви е да се видим утре рано сутринта?

— Да, това ще е най-подходящото време. Лейди Грейл спи до късно. А дотогава ще бъде много предпазлива.

— Мисля, че лейди Грейл също ще бъде предпазлива.

Мис Макнотън излезе.

Господин Паркър Пайн видя лейди Грейл едва преди вечеря. Тя седеше, пушеше и изгори нещо, което приличаше на писма. Изобщо не му обърна внимание, от което той заключи, че все още се чувстваше обидена.

След вечеря той игра бридж със сър Джордж, Памела и Базил. Всички изглеждаха малко разсеяни и рано прекратиха играта.

След около час господин Пайн беше вдигнат под тревога. Мохамед дойде в каютата му:

— Стара дама, тя много зле. Сестра много уплашена. Аз донеса доктор.

Господин Паркър Пайн бързо навлече някакви дрехи и се отзова пред вратата на лейди Грейл заедно с Базил Уест. Сър Джордж и Памела бяха вътре. Елзи Макнотън отчаяно се бореше за живота на своята пациентка. Когато господин Паркър Пайн влезе, бедната дама беше обхваната от последна конвулсия. Тялото ѝ се изви като дъга и застина, след това се отпусна на възглавниците.

Господин Паркър Пайн изведе внимателно Памела навън.

— Какъв ужас! — изхълца момичето. — Какъв ужас! Тя дали... дали е...

— Мъртва? Да, боя се, че вече не е жива.

Той повери Памела на Базил. Сър Джордж излезе от каютата. Беше като замаян.

— Никога не съм предполагал, че тя наистина е болна — промълви той. — Не съм си го помислял дори за миг.

Господин Паркър Пайн го побутна, за да мине и влезе в каютата.

Лицето на Елзи Макнотън беше пребледняло и изпито.

— Повикаха ли лекар? — попита тя.

— Да — каза господин Паркър Пайн и попита: — Стрихнин?

— Да. Тези конвулсии не могат да се сбъркат. О, не мога да повярвам! — Тя се отпусна в стола и се разрида. Той я потупа по рамото.

В този момент изведнъж му хрумна една идея. Излезе бързо от каютата и отиде в салона. В пепелника беше останало едно малко парченце недоизгоряла хартия. Можеха да се разчетат само няколко думи:

сула на мечтите.

Изгори го!

— Интересно — промърмори той.

Господин Паркър Пайн седеше в кабинета на виден държавен служител в Кайро.

— Значи, това е доказателството — каза замислено той.

— Да. Съвсем достатъчно. Този човек трябва да е бил дяволски глупав.

— Не бих казал, че сър Джордж е много умен мъж.

— И все пак — рече служителят и продължи: — Госпожа Грейл иска чаша борвил. Медицинската сестра ѝ го приготвя. Тя трябва да сложи шери в него. Сър Джордж подава бутилката с шери. Два часа по-късно лейди Грейл умира. Признаците очевидно са като от отравяне със стрихнин. Опаковка със стрихнин е намерена в каютата на сър Джордж и още една такава опаковка в джоба на смокинга му.

— Много изчерпателно — кимна господин Паркър Пайн: — Впрочем от къде е взет стрихнина?

— По този въпрос почти няма съмнение. Сестрата е имали известно количество, в случай, че лейди Грейл има проблеми със сърцето. Но в показанията си тя си противоречи един или два пъти. Най-напред каза, че количеството е било непокътнато, а сега твърди обратното.

— Твърде необичайно е за нея да прояви колебание за такова нещо — изкоментира господин Паркър Пайн.

— Подозрението пада върху тях, според мен. Те двамата имат слабост един към друг.

— Възможно е, но ако мис Макнотън е планирала убийството щяла е да го извърши много по-хитро. Тя е умна млада жена.

— Точно там е въпросът. Според мен, направил го е сър Джордж и няма никакви шансове да се оправдае.

— Добре, добре — съгласи се господин Паркър Пайн. — Нека да видим какво мога аз да открия.

Той намери хубавата племенница.

Памела беше пребледняла и изглеждаше много възмутена.

— Нанкс никога не би направил такова нещо! Никога! Никога!

— Тогава кой го е направил? — попита тихо господин Паркър Пайн.

Памела се приближи към него.

— Знаете ли какво си мисля? *Самата тя го е направила!* Напоследък беше ужасно странна. Въобразяваше си разни неща.

— Какви неща?

— Ами странни неща. За Базил, например. Постоянно намекваше, че бил влюбен в нея. А Базил и аз сме... Ние сме...

— Разбирам — усмихна се господин Паркър Пайн.

— Това за Базил и нея е пълна измислица. Мисля, че е искала да натопи бедничкия Нанкс, измислила е онази история и ви я е разказала, а след това е сложила стрихнин в неговата каюта и в джоба му и се е отровила сама. Хората понякога правят такива неща, нали?

— Да, наистина — призна господин Паркър Пайн, — но не мисля, че Лейди Грейл би постъпила така. Не беше такъв тип, ако ми позволите да се изразя така.

— А нейните халюцинации?

— Да, бих искал да попитам господин Уест за тях.

Господин Паркър Пайн намери младия мъж в стаята му.

Базил отговори с готовност на неговите въпроси.

— Дано думите ми да не прозвучат глупаво, но тя ме харесваше. Именно поради това не исках да узнае за нас с Памела. Щеше да накара сър Джордж да ме уволни.

— Считате ли, че версията на мис Грейл е възможна?

— Да... предполагам — изрече колебливо младият човек.

— Но не е издържана — каза тихо господин Паркър Пайн. — Не. Трябва ни нещо по-убедително. — Той се замисли дълбоко за минута-две и изведнъж рязко каза: — Самопризнанието би било най-подходящо. — Той отвинти капачката на своята автоматична писалка и извади лист хартия. — Ще я напишете ли?

Базил Уест се взря в него изумен.

— Аз ли? Какво искате да кажете, по дяволите?

— Драги господине — започна с почти бащински тон господин Паркър Пайн. — Знам всичко. Как сте правили любов с дамата как тя се е терзала от скрупули, как сте се влюбили в хубавата, но бедна племенница как сте приложили плана си. Бавно отравяне. Могло е да мине за естествена смърт, причинена от гастроентерит, ако не — могло е да се припише на сър Джордж, тъй като сте се погрижили пристъпите да не съвпадат с отсъствието му. След това сте разбрали, че дамата има подозрения и е разговаряла с мен по този въпрос. Бързо сте се хванали на работа! Откраднали сте известно количество стрихнин от мис Макнотън. Поставили сте малко от отровата в каютата на сър Джордж и малко — в джоба му, а по-голямото количество сте запазили в капсула, която сте изпратили на дамата е бележката „капсула на мечтите“. Много романтична идея. Дамата ще

гълтне съдържанието веднага щом сестрата си отиде и никога нищо няма да разбере. Но направихте една грешка, младежо. Безсмислено е да се молят дамите да изгорят писмата до тях. Никога не го правят. Аз притежавам цялата кореспонденция между вас, включително писъмцето за капсулата.

Базил Уест позеленя и цялата му привлекателност сякаш изчезна. Приличаше на плъх, хванат в капан.

— Дявол да ви вземе! — изръмжа той. — Значи всичко сте разбрали. Вие, проклет дявол, който си пъха носа навсякъде.

Господин Паркър Пайн бе спасен от физическа разправа благодарение на появилите се свидетели, които предвидливо бе помолил да слушат пред полузатворената врата.

Господин Паркър Пайн отново обсъждаше случая със своя приятел, висшия държавен служител.

— Нямах никакво доказателство! Само едно парченце от бележка с почти неразбираема част от фраза, завършваща с „Изгори го!“ и изпратена до дамата. Цялата си версия изградиха по умозаклучения и я приложих върху него. Получи се. Бях попаднал на истината. Направиха го писмата. Лейди Грейл беше изгорила всяко листче, което той ѝ бе написал, но младежът не го знаеше. Наистина беше необикновена жена. Озадачих се, когато дойде при мен. Искаше да разбере дали нейният съпруг я трови. Очевидно е възнамерявала да го напусне и да замине с младия Уест. Не искаше да действа честно. Странен характер.

— Бедната девойка, много ще страда — отбеляза събеседникът му.

— Ще го преживее — отсече безжалостно господин Паркър Пайн. — Млада е. Искане ми се сър Джордж да се порадва живота, преди да е станало твърде късно. През последните десет години към него са се отнасяли като към животно. Сега Елзи Макнотън ще бъде мила е него. — Той се усмихна, после въздъхна и продължи: — Мисля да замина инкогнито за Гърция. Наистина трябва да си дам малко почивка!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.